

gagnelig, för att icke säga oundgänglig, och enär i handeln den fria konkurrensen är det lifgifvande element, hvaraf allmänheten har den största fördel, torde det ej vara klokt att göra denna beroende af kommunernas kanske ofta nog ensidiga beslut, påverkade måhända af dem, i hvilkas fördel den fria konkurrensen icke ingår; och Utskottet får alltså värdsamt tillstyrka,

att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 11 Februari 1868.

På Utskottets vägnar:

Axel K. Wachtmeister.

N:o 7.

Ank. till Riksd. Kansli d. 13 Febr. 1868, kl. 12 midd.

Första Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 3) Utlåtande N:o 4, i anledning af väckt motion om ändring af Jagt-stadgan.

I sammanhang med bestämmelsen om belöning för dödande af vissa uppräknade slag af rofdjur och roffoglar, är uti 20 § af Kongl. Jagt-stadgan den 21 Oktober 1864 föreskrifvet, att den, som vill af så beskaffad belöning komma i åtnjutande, skall uppvisa roffogeln eller huden af rofdjuret för kronofogde, länsman eller ordförande i kommunalstyrelse samt taga dennes intyg att roffogeln eller djuret inom riket dödats, äfvensom att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurshuden blifvit i hans närvaro afskurna, hvarefter sökanden eger rätt att hos närmaste krono-uppbördsman eller Konungens Befallningshafvande den utfästade belöningen uppbära.

I afseende på detta stadgande har Herr *Munthe, G. L.* uti en till Utskottet hänvisad motion (N:o 37) anmärkt, att, då det vore särdeles angeläget, att sådana intyg, på hvilka rättighet att uppbära ifrågavarande belöning skall grundas, städse varda utfärdade af personer, som icke blott voro redlige och trovärdige, utan jemväl egde

tillräcklig insigt att i hvarje fall kunna med säkerhet urskilja, huruvida det fällda djuret eller den förevisade fogeln verkligen vore att hänföra till sådana rof- och skadedjur, för hvilkas dödande belöning är utlofvad, men erfarenheten visat, att dessa egenskaper icke alltid äro att med säkerhet påräkna hos kommunalstyrelsernas ordförande, samt härtill komme, att det för möjligheten att utföra någon kontroll å intygens rigtighet skulle vara önskligt, om utgifvarnes namnteckning vore känd af dem, som ega att belöningen utbetala, hvilket, så länge intyg af ofvanbemälda ordförande finge såsom tillfyllestgörande antagas, icke alltid vore händelsen, så har motionären föreslagit den ändring i ofvanberörda stadgande, att den som vill erhålla sådan belöning, skall uppvisa roffogeln eller huden af rofdjuret för kronofogde, länsman eller jägeritjensteman.

Emot de af motionären till stöd för den föreslagna förändringen åberopade skäl, hvilka Utskottet desto heldre gillar som erfarenheten ådagalagt, att belöningar icke så sällan blifvit utdelade för dödandet af foglar, som, långt ifrån att vara skadedjur eller roffoglar, äro nyttiga djur, såsom vråkar och andra dylika fogelslag, torde någon annan anmärkning icke kunna med fog framställas, än att, om det behöfliga intyget ej får lemnas af ordförande i kommunalstyrelse, dess anskaffande kan medföra någon större kostnad, för den händelse att de personer, som ega detsamma utfärda, äro afägsset boende; men då på ingen ort inställelse hos länsmannen, som alltid är inom sitt distrikt boende, kan medföra särdeles kostnad och denna olägenhet, der den finnes, dessutom vida öfverväges af den säkerhet mot misstag, som förslaget innebär, tvekar Utskottet icke att tillstyrka bifall till motionen, dock att, enär hos mera underordnade jägeritjenstemän, hvilka icke alla genomgått någon skogsskola, icke kan förutsättas den sakkännedom som erfordras, Utskottet anser angeläget att förslaget, så vidt det jägeritjenstemännen afser, erhåller den inskränkning, att ifrågavarande bevis endast få af vederbörligen examinerad jägeritjensteman utgifvas; och får Utskottet således vördsamt tillstyrka,

att Riksdagen ville i underdänig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes åt sista mom. i 20 § af Kongl. Jagt-stadgan den 21 Oktober 1864 gifva följande förändrade lydelse:

Vill någon erhålla sådan belöning, uppvis roffogeln eller huden af rofdjuret för kronofogde, länsman eller vederbörligen examinerad jägeritjensteman, tag hans intyg att roffogeln eller rofdjuret inom riket dödats samt att roffogelns fötter eller öronen af rofdjurshuden blifvit i hans närvaro afskurna och hafve sedan rätt att hos närmaste kronouppbördsman eller Vår Befallningshafvande den utfästade belöningen uppbära.

Stockholm den 13 Februari 1868.

På Utskottets vägnar:

Axel K. Wachtmeister.